

Chapter 1 The Reeds

It was winter. The weather was very cold and it was raining, so we could not go outside. I was glad, because I never liked walks with my cousins, John, Eliza and Georgiana Reed. I was not a strong child and I always got tired before they did and then they would laugh at me.

I did not like my cousins or my aunt, their mother. They did not like me, either. They never let me play in their games, therefore I was very lonely at Gateshead Hall. But I had to live there because I was an orphan, as my mother and father had died when I was a baby.

On that cold winter afternoon my cousins were sitting with their mother in the sitting room. As my aunt did not allow me to be with them, I went to sit in the library. Reading was one of my greatest pleasures. Although the books in the library were not children's books, I still loved them.

Suddenly, the door opened and John Reed walked in. Eliza and Georgiana were following him.

"Where are you?" he shouted. "What are you doing? Come here at once!"

I stood up slowly. I was very frightened because John Reed was a big boy. He was fourteen years old and I was only ten. He was tall and very fat, because he ate too much, and he was his mother's favourite. In her eyes he did nothing wrong. Suddenly he hit me so hard that I almost fell.

"What were you doing?" he shouted.

- Citeam, am îngăimat eu.

- Citeai vreo carte de-a mamei?

- Da, zisei, întinzându-i cartea.

- N-ai voie să citești cărțile din familia noastră, spuse.

Tu ești orfană, pentru că maică-ta și tacă-tău au murit. N-ai bani și stai la noi fiindcă n-ai alte neamuri. Dar nu faci parte din familia noastră și nu ne place de tine.

După care înlăță cartea și mă lovi cu ea peste cap.

Pentru prima oară în viață, am lăsat să se vadă că sunt furioasă. Am scos la iveală toată nefericirea și toată singurătatea pe care le simțeam de când locuiam la Gateshead Hall.

- Răutate ce ești! i-am strigat.

Lui John Reed nu-i venea să-și creadă urechilor.

- Ce-ai zis? zberă el. Ați auzit, Eliza și Georgiana?

Mă duc imediat în sufragerie să te spun mamei.

Se îndreptă din nou spre mine. Voia să mă lovească încă o dată. Numai că acum eram pregătită și am dat eu prima. Nu mă bătușem niciodată cu el. L-am tras de păr.

- Răule! Nu pot să te sufăr! i-am strigat.

Atunci și-au făcut apariția doamna Reed și Bessie, una dintre slujnice, care l-au smuls pe vărul meu din mâinile mele.

- Du-o în sala roșie și încuie-o acolo, a decretat mătușă mea, cu voce de gheață.

*

„Du-o în sala roșie!”

Vorbele doamnei Reed m-au băgat în sperieți.

Bessie m-a dus acolo și a încuiat ușa. M-am uitat prin cameră, de jur-împrejur. Era un dormitor, dar nu mai dormea

"I was reading," I answered quietly.

"Were you reading one of my mother's books?"

"Yes," I replied, and gave him the book.

"You are not allowed to read our family's books," he said. "You're an orphan, because your mother and father died. You have no money and you live with us because you have no other family. But you aren't one of our family and we don't like you." He lifted the book and hit my head with it.

For the first time in my life I showed that I was angry. All the unhappiness and loneliness of my life at Gateshead Hall came out.

"Wicked boy!" I cried.

John Reed was very surprised. "What did you say?" he shouted. "Did you hear that, Eliza and Georgiana? I'm going to the sitting room immediately and tell Mother about you." Again he came towards me. He was going to hit me again. But this time I was ready, and I hit him first. I had never fought with him before. I pulled his hair and shouted, "You wicked boy! I hate you!" Mrs Reed and Bessie, one of the servants, appeared and pulled me away from my cousin.

"Take her to the red room and lock the door," my aunt said coldly.

*

"Take her to the red room!" Mrs Reed's words filled me with fear.

Bessie took me to it and locked the door. I looked round the room. It was a bedroom, but no one ever slept

nimeni în el. Aici murise unchiul, în urmă cu nouă ani. Acum, numai servitorii intrau în această cameră. Am rămas ținută în locul unde mă lăsase Bessie. Eram așa de speriată, că nu aveam putere să mă mișc. Mi-am adus aminte de poveștile cu fantome pe care mi le spunea Bessie. Zicea că mulți morți se întorc pe la casele lor, mai cu seamă atunci când sunt nefericiți. M-am gândit la cât eram de tristă și de singură în familia mătușii mele și am izbucnit în plâns. Cât trăise, unchiul fusese bun cu mine. Acum nu mă iubea nimeni.

Pe măsură ce camera se cufunda în întuneric, teama mea creștea. Nu îndrăzneam să mă ridic de pe scaun. Inima îmi bătea din ce în ce mai tare. Mi-era groaznic de frică, așa că am scos un țipăt și am fugit până la ușă. Am auzit-o pe Bessie de cealaltă parte.

- Ce e? Ți-e rău? m-a întrebat ea, deschizând un pic ușa.

- Te rog, te rog, lasă-mă să ies afară! am strigat. Mor dacă mai stau aici.

- Ce-i gălăgia asta? s-a interesat doamna Reed.

- Doamnă Reed, Jane a țipat așa de tare că am crezut că i s-a făcut rău, i-a răspuns Bessie.

- Du-o înapoi în cameră. N-are voie să iasă de acolo decât peste o oră, a urlat doamna Reed, furioasă. N-am mai văzut așa răutate de copil!

- Oh, mătușă, te rog, iartă-mă. O să mor în camera asta roșie, i-am spus, plângând.

- Taci din gură! mi-a strigat ea, împingându-mă înapoi.

După asta, nu-mi mai amintesc decât întunericul.

*

Când m-am trezit, după o bună bucată de vreme, eram la mine în pat. Cineva m-a ridicat în capul oaselor, cu grijă.

there now. My uncle had died there nine years before. Only the servants came here now. I sat where Bessie had left me. I was too frightened to move. I remembered Bessie's stories about ghosts. She said dead people often returned to their homes, especially if they were unhappy. Thinking about the unhappiness and loneliness of my life with my aunt's family, I began to cry. My uncle had been kind to me while he was alive, but no one loved me now.

As the room grew darker, my fears grew too. I did not dare to leave my chair. The noise of my heart grew louder and louder. I was terribly afraid, so I cried out and ran to the door of the room. I heard Bessie outside.

"What's the matter? Are you ill?" she asked. She opened the door a little.

"Please, please, I must come out!" I cried. "I shall die in here."

"What's all this noise?" Mrs Reed wanted to know.

"Jane cried out so loudly, Mrs Reed," Bessie answered, "that I thought she was ill."

"Take her back into the room. She must stay there for another hour," Mrs Reed cried angrily. "I have never seen a more wicked child."

"Oh aunt, please forgive me. I shall die in the red room," I cried.

"Be quiet," she shouted, and she pushed me back into the room.

After that I remember only darkness.

*

When I woke up, much later, I was in my own bed. Someone lifted me carefully.

Auzeam voci, dar ele veneau parcă de foarte departe. Încetul cu încetul, am început să văd mai bine. În cameră se aflau Bessie și doctorul Lloyd.

Știam că e un om bun la suflet și mă bucuram de fiecare dată când venea lângă patul meu. A început să mă întrebe tot felul de lucruri. Îl ascultam atentă și-i răspundeam cu ușurință. După o vreme, doctorul Lloyd mi-a spus:

– Uite care-i treaba, Jane, eu zic c-o să te faci bine repede. Acum, trebuie să plec, dar o să vin și mâine. Bessie, copilul are nevoie de somn. Eu vă zic la revedere.

Un timp, m-am simțit mai puțin nefericită. Bessie îmi vorbea cu blândețe, iar asta era ceva neobișnuit la ea. Tristețea însă continua să mă apese. Am întrebat-o pe Bessie de ce eram în pat.

– Ți s-a făcut rău fiindcă te-ai speriat cât ai stat în odaia roșie. Acum, fii cuminte și încearcă să dormi.

A doua zi, după ce Bessie m-a îmbrăcat, m-am ridicat din pat. Eram slăbită și tristă. Bessie se purta la fel de frumos. Dar nimic nu putea alunga tristețea din sufletul meu. Am plâns mult.

În cursul zilei, doctorul Lloyd a trecut din nou să mă vadă. J-a spus lui Bessie să ne lase singuri.

J-am povestit atunci doctorului Lloyd tot necazul meu: cât de singură mă simțeam la Gateshead Hall; că mătușa și verișorii mei nu puteau să mă sufere; că eram necăjită din cauză că sunt orfană. Doctorul Lloyd m-a întrebat dacă mai aveam alte rude. J-am spus că doamna Reed îmi povestise odată despre familia Eyre. Era vorba despre neamurile dinspre tată. Mătușa nu știa unde locuiau. Zicea că sunt cu toții prea săraci ca să aibă grijă de un copil orfan.

– Ți-ar plăcea să mergi la școală? m-a întrebat atunci doctorul Lloyd.